pääle ja imetas last nagu inime kunagi, kui ära oli imetanud, siis tõmbas naha selga ja plagas metsa. Teised wõtsid lapse ja wiisid kodu. Nüüd peeti aru, kuidas õnnetumat noorikut hädast päästa. Üks wanapoiss wõttis asja oma pääle. Õnn oli ka hää. Ta wõttis hää sületäie puid, läks metsa ja ajas kiwi hästi kuiwaks, koristas siis söed ja tuha eemale, nagu poleks midagi juhtunud. Õhtu wiidi laps aegsaste sinna sinna, kus ta ema tulekut pidi ootama. Hunt tuli oma säetud ajal, tõmbas naha, wiskas kiwi pääle, aga see küpsis kokku, mis kärinal. Noorik ehmatas kangeste, kui teised teda nimepidi kutsusiwad ja tema juure tuliwad. Ta tahtis hundi nahka selga tõmmata, aga seda ei olnud enam. Teised tuliwad juure, paniwad talle riided selga ja wiisiwad teda kodu, kus ta nõndasama

õnnelikult elama hakas nagu ennegi. Wana nõiamoori pärast ei olnud ka enam karta, sest see oli ju surnud ja omad sortsitembud enesega sügawasse wiinud. Ämm leidis nüüd ära, et minijal midagi süüdi ei olnud, waid see oli nõia kade jutt olnud, mis teda minija wastu wihale oli aritanud. Seepärast ta armastas teda enam kui enne. Kui minija oma halwa saatuse üle kurtis, siis trööstis ämm nende sõnadega:

„Õnnis, kes näeb õnnetusi,
Wiisak, kes saab wiletsusi,
Noorepõlwe pigistused,
Wana-ea waigistused!"

---

1. Wirk wiisakas, laisk lohakas.